

Kære modtagere af vort nyhedsbrev

Folkebevægelsen mod EU's erhvervsudvalg udsender hermed sit nyhedsbrev nr. 4 til erhvervslivets organisationer, firmaer og andre interesserede.

Dette nyhedsbrev indeholder en artikel om bankunionen, som der er tale om Danmark muligvis skal indgå i. Den er velvilligt stillet til rådighed af cand. polit. Finn Østrup, der er professor i international økonomi på Copenhagen Business School og bl.a. har forsket i finansielle kriser. Derfor udsender vi denne gang også nyhedsbrevet til Finansrådet og en række af vores større banker.

Desuden er der en artikel vedr. "Brexit" med nogle helt overordnede betragtninger, som vi mener også kan have interesse for erhvervslivet.

EU-parlamentsvalget står for døren. Såfremt nogle af nyhedsbrevets modtagere i den anledning kunne tænke sig at støtte Folkebevægelsen mod EU, kan bidrag indbetales på

Reg. nr.: 9860 Konto: 025100.

Selv om man måske ikke til fulde deler alle Folkebevægelsens synspunkter, så kan det alligevel være af værdi, at man har en bevægelse, som sikrer, at debatten ikke bliver ensidig.

Man kan også mærke et evt. bidrag "erhvervsudvalget" og pengene vil i så fald ikke blive benyttet i valgkampen, men alene til erhvervsudvalgets udgifter vedr. disse nyhedsbreve. Vi overvejer at udsende nyhedsbrevet pr. post i stedet for pr. mail, hvis vi kan få økonomien på plads.

Evt. bidrag vil blive behandlet iht. reglerne for bidrag til partier mv., dvs. beløb under 20.000 kr. kan skænkes anonymt. Reglerne må ikke omgås ved at sende flere mindre bidrag fra samme de facto giver, der måske har flere konti/firmaer.

Vi vil også nævne, at vi i erhvervsudvalget er så heldige at have tre af vores medlemmer med på Folkebevægelsens liste til EU-parlamentsvalget, nemlig:

- Direktør i A-one Aage Staun, Skive, der arbejder med salg af produkter til landbruget
- Konsulent Thorkil Sohn, Ringkøbing, der arbejder med rådgivning af firmaer
- Landmand Niels Jørgen Bæk Paulsen, Nybøl i Sønderjylland

Alle, som modtager dette nyhedsbrev, er naturligvis velkomne til at kommentere det ved henvendelse til erhvervsudvalget. Desuden må indholdet frit deles, kommenteres, anvendes og citeres, når blot "Erhvervsudvalget under Folkebevægelsen med EU" anføres som kilde. Det gælder selvsagt også i erhvervsorganisationernes blade og publikationer - vi vil endda opfordre til, at vores indlæg bringes som debatindlæg, når det findes relevant.

Vi forventer at udgive vort næste nyhedsbrev i eftersommeren 2019.

Meddelelse i anledning af databeskyttelsesdirektivet: Der henvises til Folkebevægelsen mod EU's hjemmeside: www.folkebevaegelsen.dk/fakta-om-os/politik-for-registrering-og-brug-af-persondata-hos-folkebevaegelsen-mod-eu/

Afmelding/Tilmelding

Ønsker I ikke at modtage vort nyhedsbrev, så send blot en mail: thorkil.sohn@mail.dk og vi sletter Jer straks, også selv om markedsføringsloven ikke omfatter politiske budskaber, som godt må sendes uden folks accept.

Kender I andre, som måske gerne vil have nyhedsbrevet, så send gerne en mail herom.

Venlig hilsen

på vegne af erhvervsudvalget under Folkebevægelsen mod EU,

Thorkil Sohn, sekretær, tlf. 97 49 54 07, mail: thorkil.sohn@mail.dk

Om Erhvervsudvalget

Erhvervsudvalget har til formål:

- at bidrage til at placere Folkebevægelsen centralt mediemæssigt i debatten om EUs negative påvirkninger af erhvervslivets forhold, samt aktivt at påvirke offentligheden i og udenfor den gruppe, der normalt defineres som erhvervslivet, i disse spørgsmål,
- at holde sig orienteret om udviklingen i EUs lovgivningsarbejde, og hvordan denne påvirker forskellige erhvervsformer,
- udbygge netværk af forskellig art, og via disse påvirke og italesætte EUs påvirkning af det danske erhvervsliv,
- at opsøge erhvervslivets organisationer, og få igangsat en dialog,
- at bidrage til Folkebevægelsens pressesekretariats, landsledelsens og MEPs arbejde med baggrundsviden og kontakter, eksempelvis i form af skriftlig eller personlig briefing, rådgivning, udarbejdelse af artikler (til publicering i eget eller i udvalgets navn) mv.

I hele sit virke ønsker udvalget at pointere, at erhvervslivet og fagbevægelsen bør have en fælles interesse i at bevare den danske arbejdsmarkedsmodel og udvalget vil arbejde for, at EU ikke blander sig i danske løn- og arbejdsvilkår.

Udvalgets medlemmer: Thorkil Sohn (kontaktperson), Erik Høgh-Sørensen, Pia Møller, Lars Rindsig, Åge Staun, Luise Hemmer Pihl, Niels Jørgen Paulsen, Frederik Bertram Lindegaard og Karen Sunds

På linket <http://www.folkebevaegelsen.dk/det-goer-vi/tema-erhvervspolitik/> er der mere om erhvervsudvalgets arbejde.

BREXIT

Af Thorkil Sohn

Den 23. juni 2016 stemte Storbritannien sig ud af EU-unionen. Det var ingen overraskelse – UK er jo en gammel frihedselkende og frihandelselkende nation.

Hele EU-toppen, både i Bruxelles og Danmark, var ikke sene til at fremstille et katastrofebillede. Som om det er umuligt at handle og have samkvem med lande udenfor EU-unionen. Det lader sig dog gøre med Norge, Canada, USA, Schweiz, Japan, Kina osv. Selv om man skal gå igennem en anden port i lufthavnen og der skal skrives nogen toldpapirer.

Noget lignende har vi hørt før, f.eks. i Danmark forud for afstemningen om EUROen. Og det endte jo slet ikke så galt, selv om vi stemte "forkert" i 2000. Og som dengang hører vi også, at folk jo slet ikke vidste, hvad de stemte om. De manglede oplysning, de var sure over regeringen og en masse andet, som ikke havde med sagen at gøre, ligesom det mest var gamle og (uoplyste?) folk fra landet, der stemte nej. Stemmeforklaringer, som vi sjældent hører, når vi stemmer "rigtigt".

Det var til at forudse, at der ville gå kludder i Brexit. Resultatet skulle nemlig implementeres af to instanser, som netop var imod det skete, nemlig det britiske underhus, hvor 480 af de godt 600 medlemmer er imod udtræden af EU-unionen og så af EU-systemet i Bruxelles, der har sammen mening. Man kunne have gjort, som det foregik, da Grønland meldte sig ud af EU, og da Island blev selvstændigt. Man overtog alle de fælles love og gav sig så til at lave om på det, man ikke syntes om. Stille og roligt.

Næste år har vi i Danmark 100 års jubilæum for en anden meget vigtig afstemning. Sønderjylland stemte sig hjem til Danmark. Tænk, hvis dette skulle have været implementeret af en tysk regering, der mente det modsatte. Så ville man nok have sat sig imod en "hård" grænse nord for Flensborg. Grænsen skulle forblive ved Kongeåen og tysk lovgivning skulle gælde i Sønderjylland.

Når man har en meget vigtig afstemning, som de to nævnte, er det ABSOLUT nødvendigt, at afstemningsresultatet respekteres og gennemføres uanset omstændighederne i øvrigt - hvis man altså ikke vil ødelægge tilliden til folkestyret generationer frem i tiden. Derfor hviler der et stort ansvar på alle de EU-tilhængere, der ikke vil respektere, at de har tabt. Og som med prokuratorkneb forsøger at ødelægge processen med at gennemføre resultatet.

Også erhvervslivet har her et ansvar for ikke kun at tænke på, hvad der umiddelbart er det mest bekvemme. I virkeligheden kan der bedst og mest profitabelt drives virksomhed i de lande, der respekterer demokrati og frihedsrettigheder. Respekteres dette ikke, går det også ud over bundlinjen.

I skrivende stund har Storbritannien fået en ny udsættelse til 29. oktober 2019 til at gennemføre Brexit. Nok i håb om, at dampen kan gå af Brexit-kedlerne og hele "fejltagelsen" kan aflyses, måske gennem en ny afstemning. Nu har Macron og Juncker og alle EU-begejstrede deres moment.

Men jeg tror, man skal passe på ikke at forregne sig på den britiske folkesjæl. Når Brexit trods alle odds er gennemført og handlen og samkvemet glider på ny og økonomien i UK blomstrer, kan det være, at store dele af erhvervslivet kommer til at se anderledes på en dansk udtræden af EU-unionen.

Og efter Danmarks eventuelle udtræden af EU kan og skal vi selvfølgelig handle med EU-landene også. Der er ingen grund til at tro, at Danmark ikke, ligesom EFTA-landet Schweiz, kan lave frihandelsaftaler på en lang række områder. EU har en stærk interesse i handel med Danmark. Tag f.eks. landbrugsområdet: for hver krone, vi eksporterer til EU, importerer vi for 80 øre fra EU.

Til slut vil jeg nævne tre reelle problemer, som ofte fremhæves i forbindelse med Brexit, men som med lidt god vilje kan løses.

Første reelle problem er, at op mod halvdelen af dansk fiskeri foregår i britisk farvand. Det kunne sikkert løses, for den britiske Environment Secretary Michael Gove ("fiskeriminister") har på et møde august 2017 sagt, at dansk adgang efter Brexit er muligt, ligesom der også er en aftale (Fiskerikonventionen af 1964), der omhandler dette. Imidlertid har den danske regering valgt at forhandlingerne vedr. fiskeriet deponeres i EU – måske for at der ikke skal gå skår i EU-sammenholdet overfor Storbritannien.

Et andet problem, som ofte fremhæves, er landbrugseksporten. Men mon ikke vi kan være rolige – selv udenfor EU skal briterne jo stadig have noget at spise.

For det tredje nævnes som et stort problem grænsen mellem Nordirland og Irland, som ikke må være "hård". Der er dog efterhånden mere eller mindre hårde grænser selv mellem mange EU-lande, eftersom Dublin-konventionen de facto er brudt sammen og det ene land efter det andet laver grænsekontrol og hegn. Og mon ikke problemet ved den irske grænse kunne løses, f.eks. ved at kigge på grænsen mellem Norge og Sverige. Det kan endda bemærkes, at Norge IKKE er medlem af EU's toldunion.

Med venlig hilsen

Folkebevægelsen mod EU's Erhvervsudvalg.

Bankunionen: Hvad er konsekvenserne for Danmark?

af Finn Østrup, cand. polit. og professor ved Copenhagen Business School.

Spørgsmålet om dansk deltagelse i bankunionen er igen blevet bragt på bane af Lars Løkke Rasmussen, der i oktober mente, at man eventuelt kunne have undgået sagen med hvidvask i Danske Banks Estlands-filial, hvis Danmark havde deltaget i bankunionen. I forvejen har regeringen nedsat et udvalg, som skal se på konsekvenserne af en dansk deltagelse i bankunionen. Det er hensigten, at udvalget skal komme med en rapport i efteråret 2019.

Der må sættes spørgsmål ved, om det er en god ide, at Danmark deltager i bankunionen. Flere argumenter taler imod.

For det første vil der blive en stor afgivelse af suverænitet. Hvis Danmark vælger at deltage i bankunionen, vil tilsynet med de danske penge- og realkreditinstitutter således overgå til Den Europæiske Centralbank (ECB), og det vil være en EU-myndighed (Afviklingsinstansen), som skal træffe afgørelse om, hvorvidt et dansk penge- eller realkreditinstitut skal lukke eller sælges til udenlandske ejere. Det kan få alvorlige følger for dansk økonomi, hvis ECB og den fælles EU-myndighed til håndtering af kriser under en krise skulle finde på at beslutte, at for eksempel Danske Bank, Nykredit eller Jyske Bank skal lukke eller eventuelt overtages af en udenlandsk bank.

For det andet indebærer en dansk deltagelse en indskrænkning af demokratiet. Det er kendetegnende for et demokrati, at folket er med til at vælge de repræsentanter, som træffer beslutninger med gyldighed for det pågældende lands borgere og virksomheder. Bankunionen indebærer et brud med dette princip, idet beslutninger med gyldighed for danske borgere og virksomheder vil blive henlagt til et organ (ECB's Styrelsesråd), som den danske befolkning ikke har været med til at udpege. Det indebærer også en indskrænkning af demokratiet, at afgørelser i Afviklingsinstansen og ECB vil blive henlagt til en kreds af personer, der ikke må modtage instrukser fra folkevalgte instanser.

For det tredje er det sandsynligt, at bankunionen vil øge den finansielle ustabilitet. Der lægges med reglerne i bankunionen op til, at kriser i deltagerlandenes banker fremover skal løses uden anvendelse af offentlige midler, hvilket indebærer, at en nødlidende bank enten skal lukkes, sælges til en anden bank, eller at bankens gæld skal nedskrives. Det svarer til det system for bankkriser, som danske politikere indførte med den såkaldte Bankpakke 3 i 2010. Det var ikke nogen succes. Bankpakke 3 indebar stor usikkerhed, idet investorer løbende blev tvunget til at vurdere, om en bank var solid eller ej. Usikkerheden medførte en forøgelse af finansieringsomkostningerne i de danske banker. I oktober 2013 besluttede de danske politikere, at vigtige danske finansielle institutter (de såkaldte SIFI-institutter) fremover ikke skal håndteres efter Bankpakke 3. Det kan altså konstateres, at man nu på europæisk plan er ved at gentage den fiasko, som man i Danmark havde med Bankpakke 3, og som danske politikere måtte opgive.

Til fordel for en dansk deltagelse i bankunionen har særlig to argumenter været fremhævet, nemlig for det første at bankunionen vil styrke tilsynet med finansielle virksomheder, og for det andet at Danmark ikke vil stå alene med omkostningerne, hvis en stor dansk finansiell virksomhed skulle bryde sammen. Der kan sættes spørgsmål ved begge argumenter.

Det er muligt, at effektiviteten af det danske finansielle tilsyn tværtimod vil gå ned, når danske myndigheder – som det er tilfældet i bankunionen – skal arbejde efter instruks fra Den Europæiske Centralbank. Det gavner heller ikke effektiviteten, at Den Europæiske Centralbank må antages at være dårligere informeret om danske forhold end de danske myndigheder selv. Med hensyn til argumentet om mindre omkostninger i tilfælde af en ny dansk finanskriser er der ikke nogen automatik med hensyn til, om Danmark ved et sammenbrud i et stort dansk institut vil modtage midler fra de andre lande i bankunionen. Det vil således suverænt være op til den fælles EU-myndighed for håndtering af kriser (Afviklingsinstansen) i hvert enkelt tilfælde at træffe beslutning om, hvorvidt der skal tildeles støtte ved håndteringen af et kriseramt institut.

Endelig er der ingen grund til at gå med i bankunionen for at få et stærkere finansielt tilsyn eller en mindre risiko i det finansielle system. Danmark kunne selv gennemføre reformer. Som en begyndelse kunne det undersøges, hvad der måtte være galt i Finanstilsynet, samt hvad der kunne gøres for at rette op på eventuelle problemer. Der kunne også gennemføres reformer, som mindsker omkostningerne ved et sammenbrud i en dansk finansiell koncern. En oplagt mulighed vil være at gennemføre en opsplittning af de store danske finansielle koncerner, for eksempel ved at stille krav om, at aktiviteter i udlandet skal lægges i særlige selskaber. En opsplittning kunne også gavne konkurrencen på de finansielle markeder og derved være til fordel for dansk erhvervsliv.